

ולא רק הוא התייתם, גם אנחנו. אנחנו, שמעולם לא שבענו את נגינתך, את דמותך, ולעולם, כנראה, לא נתרגל לכך שזהו, שלתמיד, לנצח — — —

— — יהודה בלכה, מצעירי החברים בכפר־מנחם ועמיתו־לנגינה — מתוודה (ולוא גם על אותן פינות אינטימיות וחבויות שבנפש) מה היה עבורו אותו נני:
איזה מחיר?

.. נני —

תתפלאו אולי, אבל אף פעם לא יוצא לי לתפוס מה בדיוק מתרחש בעולם הנוראי הזה, ומדוע. לא נעים לשאול (אין גם את מי), אבל — לעזאזל עם ה,,לא נעים" הפחדני הזה: למה דווקא הוא, היפה? למה דווקא נני!?!...
מלחמה — עם כל מה שהיא טראגית — סופה שהיא עושה את החיים למגוחכים כל־כך, לבלתי־רציניים. למה לבנות (ואיך בנית, יוחנן!), למה לחשוב על עתיד, לחלום, להיאבק, לרקום תוכניות — אם פתאום ננעץ בך איזה כדור־עופרת מחורבן — וזהו: חאלאסנה! הכל נגמר...

.. עם נני התקשרתי, ממש, עוד ב,,מוסד". שנינו ניבחנו, לקראת לימוד נגינה בכלי־נשיפה, ושנינו התרגשנו. כשהיינו מדיחים את הכלים במטבח, באיזו תורנות, היה נני מקיש בצלחות ובסירים כאילו היו תופים, תזמורת, השד יודע מה... ובאמת: הוא תמיד אהב קצב, נשם קצב, היה — אם מותר לומר כך — שיכור מקצב, מצלילים, מהארמוניות...

אף־על־פי־כן, מאחר שלא היו אז עדיין תופים, החל ללמוד — בינתיים — חצוצרה. תחילה היו לו בעיות עם השפתיים, ולא חסרו גם משברים, יאושים, רגעים שהנה־הנה ,,נשבר לך מהכל". אבל פתאום, כאילו במהי אחד, הוא ,,טס" קדימה ועבר את כולנו, במין צפצוף עליו של אי־התחשבות, פשוט מפני שככה... מפני שהוא נני...

כך נהפך ה,,בינתיים" הפרוביזורי הזה, עם החצוצרה — לרומאן קבוע, לאהבה של אמת, עד הסוף ממש. ומכאן ואילך — הלך ועשה חיל. מיום ליום, מהופעה להופעה.

אנחנו התקשרנו מאוד, מה גם שנסענו במשך הזמן פעמים רבות ביחד: לתזמורת בני הקיבוצים, למכבי־אש ברחובות, למועצת־הפועלים בחולון, בקיצור: לכל מיני כנסים ומצעדים וצעדות.

